

[Dagmar Mørk Jensen]

tionen rettelig burde hvile på regeringen og på socialdemokratiet, som sammen havde gennemført sammenlægningen.

Imidlertid har vi ikke fra den side set andre løsninger end en udtalelse om, at det må man ikke, når hospitalsledelsen kommer med forslag til løsninger, som jeg er helt sikker på den har haft meget besvær med at finde frem til.

Vi ville absolut have foretrukket, at den slags problemer kunne klares lokalt. Når vi overhovedet har forsøgt at se nærmere på mulighederne, skyldes det vor bekymring for, at der skulle ske varig skade på cancerforskningen, idet vi ikke var ganske overbevist om, at beslutningsgrundlaget for den del af planlægningen var tilstrækkeligt.

Hvis man studerer de redegørelser, indenrigsministeren har givet os i denne sag, må vi komme til det resultat, at selv om besparelser som bekendt altid gør ondt, og selv om de må føles bitre og skuffende for det personale, der med nidkærhed går op i deres job, er der på en række punkter argumenteret rimeligt for, at man løser det på den måde, man foreslår at gøre det på.

Det gælder f.eks. med hensyn til de forskellige ventelister. Jeg mener ikke, at man bør gøre befolkningen urolig ved at påstå, at der nu vil komme alenlange ventelister ud over, hvad der er i forvejen. Ventelister er altid ubehagelige, men det forekommer sandsynligt, at man ved et fornuftigt samarbejde inden for hele sygehusområdet, altså også amterne, vil kunne afhjælpe det problem.

Under første behandling blev vi spurgt, om det virkelig var vores mening, at vi ikke mere ville satse på forebyggende arbejde. Selvfølgelig er det ikke vores mening. Vi mener, at forebyggende arbejde er overordentlig vigtigt. Men vi har altså ikke set nogen naturlov, der siger, at alt forebyggende arbejde skal foregå på rigshospitalet, ikke engang når det gælder Københavnsområdet. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at nu er dette et meget påtrængende problem, men provinsens hospitaler har så sandelig været ude for tilsvarende problemer. Resultatet af de overvejelser er blevet, at vi også på dette område har bøjet os for fagfolkernes argumentation.

Derimod har vi for Finsenlaboratoriets vedkommende hæftet os meget ved, at praktisk taget samtlige instanser har fundet det uheldigt, at man foretager omfattende æn-

dringer i laboratoriets struktur, så længe chefstillingen ikke er besat. Den har som bekendt været besat ved konstituering siden 1982, hvilket er meget længe. Det har derfor glædet os meget at få ministerens tilsagn om, at stillingen vil blive besat cirka 1. september, og at man først derefter kan tage endelig bestemmelse om laboratoriets struktur. Til den tid vil de normale faglige instanser have en helt anden mulighed for deres bedømmelse.

Ministerens redegørelse er af en sådan karakter, at den kan godkendes, og vi kan derfor ikke gå ind for beslutningsforslaget.

Lenger (VS):

Jeg vil godt give SF ret i, at det socialdemokratiske forslag ikke indeholder så mange visioner. Det er heller ikke det, det går ud på. Det giver forslaget sig ikke engang selv ud for at gøre. Det er et forslag om at friholde rigshospitalet for besparelser, og det er det, vi tager stilling til i dag. Det er godt med visioner, helt bestemt, men med den situation, som rigshospitalet står i, kan jeg kun opfatte SFs besynderlige betænkningsbidrag som udtryk for en arrogant luksusholdning over for problemerne.

Hr. Tommy Dinesen siger, at folketinget ikke skal blande sig i detaljerne på rigshospitalet, og hr. Tommy Dinesen taler især om betalingsordningen. Det, der for mig at se er de vigtigste linjer overhovedet i det socialdemokratiske forslag, er de første, hvor der står:

»Folketinget pålægger regeringen ikke at gennemføre de aktuelle besparelser på rigshospitalet for 1985 og de bebudede besparelser for 1986-89.«

Det er ikke tilstrækkeligt blot at henvise til, at der alligevel vil ske en ændring af betalingsordningen fra 1. januar 1986, for i mellemtiden er der sket en række nedskæringer. Vi føler os på ingen måde beroliget af de oplysninger, indenrigsministeren har givet i form af bilag til kommunaludvalget, og vi lader os ikke spise af med, at der nu bliver fastansat en chef for Finsenlaboratoriet.

Ministerens planer om på en række områder at lade arbejdet udføre på andre hospitaler lyder i sig selv udmærkede og ganske besnærende, ikke mindst ud fra decentraliserings synspunkter, men med den økonomi,